

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2024-92

5.2.2024

Fremtind Forsikring AS

Ansvar

Styreansvar – forsettlig fremkalling av forsikringstilfellet? – fal. § 4-9 (2) – NL 5-1-2.

Sikrede var styreleder i et konsern som drev med utleie av containere og bygg-/brakkemoduler. Hovedandelen av selskapets utleieobjekter var leaset gjennom et finansieringsselskap. I to separate transaksjoner ble leasede modulbrakker knyttet til to leasingkontrakter solgt av ett av konsernets selskaper i 2019 og 2020 før de var kjøpt ut av finansieringsselskapet. Finansieringsselskapet hadde på salgstidspunktet et restkrav på modulbrakkene på kr 3 288 153. Den 10.12.21 ble det åpnet konkurs i samtlige selskaper i konsernet. Finansieringsselskapet fremsatte krav om erstatning ovenfor sikrede, i egenskap av å være styreleder, samt ovenfor daglig leder i flere av selskapene i konsernet. Ovenfor sikrede ble det blant annet gjort gjeldende at han hadde misligholdt sine forpliktelser som styreleder etter aksjeloven §§ 6-12, 6-13 og 6-14. I dom fra tingretten ble sikrede skjønnsmessig idømt erstatningsansvar for kr 895 000. Sikrede varslet foretaket om saken 2.12.21. Foretaket avsto krav på forsikringsdekning 30.5.22 og anførte at sikrede forsettlig hadde fremkalt forsikringstilfellet, jf. fal. § 4-9 annet ledd. Foretaket anførte subsidiært at erstatningskravet utgjorde en ulovlig interesse, jf. NL-5-1-2. Nemnda kom til at det ikke var bevist at sikrede forsettlig hadde fremkalt erstatningskravet mot seg selv, samt at foretaket ikke kunne påberope unntak for ulovlig interesse. Nemnda kom videre til at foretaket var ansvarlig for sikredes sakskostnader for tingretten.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 895 000 + sikredes kostnader til juridisk bistand

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning under sikredes styreansvarsforsikring.

Sikrede var omfattet av en styreansvarsforsikring med følgende dekning:

3. Hva forsikringen dekker

Dekkes

Erstatningsansvar for skade på tredjemanns person- ting eller formueskade når

- den enkelte sikrede er personlig erstatningsansvarlig i henhold til gjeldende norsk rett og
- skaden er skjedd i egenskap av styre-/varemedlem-/daglig leder/medlem i bedriftsforsamling i den virksomhet som er angitt i forsikringsbeviset og
- skriftlig erstatningskrav blir fremmet i forsikringsperioden

For styre og varemedlemmer som har vært medlemmer må den ansvarsbetingende handlingen/unnlatelsen være begått i forsikringsperioden.

Dekkes ikke

(...)

- Erstatningsansvar som følge av straffbare handlinger, også som følge av korrupsjon.

(...)

4.2 Sikredes plikter ved skadetilfelle

Blir det reist erstatningskrav mot sikrede, eller det kan ventes at krav vil bli reist, må selskapet underrettes uten ugrunnet opphold. Når erstatningskrav er reist mot sikrede eller direkte mot selskapet, plikter sikrede for egen regning

- å gi selskapet de opplysninger og dokumenter som er tilgjengelige for sikrede, og som selskapet trenger for å vurdere sitt ansvar
 - å utføre de undersøkelser og utredninger selskapet finner nødvendig
 - å møte ved forhandlinger, rettergang og ellers når selskapet har behov for dette
- Uten selskapets samtykke må sikrede ikke
- Innrømme erstatningsplikt eller forhandle om erstatningskrav
 - Unnlate å påanke en fellende dom

Sikrede ble som styreleder i RU saksøkt av finansieringsselskapet NFE med krav om erstatning etter aksjeloven § 17-1 for tap som følge av salg av rigger leaset fra NFE. RU var sammen med selskapet RC datterselskap i R-konsernet, hvor morselskapet var R Holding AS. Sikrede var styreleder i samtlige selskaper. Etter oppbudsbegjæring ble det 10.12.21 åpnet konkurs i samtlige selskaper i R-konsernet.

Sikrede startet R-konsernets virksomhet i 2007 og var som arbeidende styreleder i alle selskapene involvert i konsernets daglige virksomhet.

RU drev med utleie av containere og bygg-/brakkemoduler som i hovedsak var leaset.

NFE inngikk den 4.4.18 en rammeavtale med RU om leasing over en periode på 60 måneder og med en finansieringsramme på kr 3 000 000. En fremlagt rutinebeskrivelse anga at RU ved ønske om å trekke på rammen skulle kontakte NFE med informasjon om hva slags type utstyr de ønsket å få finansiert, pris på utstyret, leverandør mv. Etter tilsagn skulle utstyret leveres til RU, mens faktura for utstyret skulle sendes til NFE. NFE var dermed eier av utstyret som RU disponerte. Når transaksjonen var gjennomført, ville NFE starte den enkelte leasingavtalen under rammeavtalen.

Det er opplyst at NFE var klar over at RU drev utleievirksomhet med de leasede objektene.

NFE kjøpte 18.5.18 etter anmodning fra RU 20 stk. 16-fots brakkemoduler av RC til en samlet pris av kr 2 273 640 eks. mva. Modulene skulle leies ut av RU, som samme dag sendte ordrebekreftelse til selskap D. med avtale om utleie. Ordren gjaldt i første omgang 12 måneders leie. Ifølge ordrebekreftelsen ble D. gitt en opsjon på kjøp av modulene etter utløpet av leieperioden til en fastsatt pris – *"fixed buyout all units after rental periode"*.

I februar 2019 ble det klart at D. ønsket å benytte seg av kjøpsopsjonen. Den 20.2.19 ble den første av flere fakturaer sendt til D. for kjøp av de 20 brakkemodulene. Siste faktura ble sendt 29.3.19 og hadde forfall 10.5.19. Delfakturaene ble med ett unntak sendt fra RC, som inntektsførte de fakturerte beløpene.

RU sendte imidlertid aldri noen henvendelse til NFE med spørsmål om utkjøp av de aktuelle brakkemodulene. NFE var derfor ikke kjent med videresalget, og partene er enige om at NFE var eier av brakkemodulene da de ble solgt til D.

Først høsten 2021 avdekket R-konsernet at det var blitt solgt leasede brakkemoduler til D. uten at RU hadde kjøpt ut gjenstandene fra NFE. Verken NFE eller RU var kjent med videresalget, og RU hadde fortsatt å betale det månedlige leiebeløpet til NFE. NFE ble opplyst om forholdet høsten 2021 og mottok aldri noe oppgjør eller kompensasjon for salget forut for konkursen i R-konsernet.

Den 6.7.18 inngikk NFE og RU en leasingavtale som gjaldt 17 brakkemoduler. Leieperioden var på syv år fra oppstart 1.5.18, og RU skulle betale et månedlig leiebeløp på kr 51 426 eks. mva., med tillegg av et større startleiebeløp. NFE kjøpte brakkemodulene av RC, til en pris av kr 4 250 000

eks. mva.

Den 10.11.20 ble de 17 modulene solgt videre til selskapet C. Det ble deretter rettet en henvendelse fra RU til NFE om å få kjøpe ut modulene som nå var videresolgt. NFE utstedte et tilbud med betalingsfrist 5.1.21. Betaling ble imidlertid ikke foretatt innen fristen. Sikrede kontaktet deretter NFE og ba om et oppdatert utkjøpstilbud pr. 1.2.21, noe han fikk. Heller ikke dette tilbudet ble benyttet.

Leasingavtalen med NFE løp i mellomtiden videre, og RU betalte det månedlige leasingbeløpet frem til sommeren 2021. Omtrent på denne tiden ble NFE informert om at de 17 modulene var blitt videresolgt uten at de var blitt kjøpt ut. NFE mottok aldri noe oppgjør eller kompensasjon for salget før konkursen.

NFE fremsatte 15.2.22 erstatningskrav ovenfor sikrede og daglig leder i RC og i flere av konsernets datterselskap. NFE krevde erstattet kr 824 933 for salget av D.-riggen og kr 2 463 220 for salget av C.-riggen, totalt kr 3 288 153. NFE anførte at sikrede hadde misligholdt sine forpliktelser som styreleder etter aksjelovens §§ 6-12, 6-13 og 6-14.

Kravene ble av sikrede videresendt foretaket for behandling over ansvarsforsikringen 21.2.22.

NFE tok deretter ut stevning mot sikrede og K. som var daglig leder i RC samt i flere av konsernets datterselskap, med påstand om solidaransvar for NFE sitt tap i saken.

Ved dom fra tingretten den 22.3.23 ble sikrede skjønnsmessig idømt erstatningsansvar for kr 895 000. Retten kom til at begge salgene var gjennomført i regi av K. Sikrede ble derfor frikjent for erstatningsansvar knyttet til gjennomføring av salgene. Tingretten la imidlertid til grunn at sikrede hadde opptrådt erstatningsbetingende uaktsomt ved at den siste innbetalingen på 40 % av kontraktssum for C.-riggen, ikke ble formidlet til NFE.

Vedørende ansvarsgrunnlaget for sikredes vedkommende uttalte retten blant annet:

(...)

Etter en samlet vurdering av salgets rettsstridige karakter, den likviditetsrisikoen som forelå, og den kunnskap som fantes i ledelsen om disse forholdene, kan retten slutte seg til NFEs anførsel om at de beslutninger (sikrede) tok som styreleder ikke var forsvarlige. Det forelå handlingsalternativer, og det er rettens vurdering at (sikrede) kan bebreides for at han ikke handlet annerledes.

(...)

Etter rettens syn, er det totaliteten i (sikredes) handlemåte som må karakteriseres som klanderverdig, ved at han som styreleder selv besluttet å fullbyrde et urettmessig salg av gjenstander konsernet selv ikke eide, sammenholdt med at han ikke iverksatte noen tiltak eller grep for å avverge eller motvirke den tapsrisikoen NFE ble satt i. Dette var utvilsomt illojalt overfor selskapets kontraktspart NFE. (Sikrede) var på handlingstiden også kjent med risikoen for at handlemåten kunne være ulovlig, og tok en bevisst risiko. Han kan derfor subjektivt bebreides for sin handlemåte.

(...)

Retten har som det fremgår ovenfor ikke konkludert med at (sikrede) visste eller burde visst om hva som fant sted før han den 8. januar 2021 ble underrettet av (K.) om situasjonen knyttet til (C.-salget), delfaktureringen og manglende utkjøp. Hans uaktsomhet knytter seg til de valg han tok etter dette tidspunktet, herunder å fakturere (C.) for siste delbeløp uten å varsle NFE og/eller å tiltransportere fakturaen dit. NFE har prinsipielt anført at (sikrede) også på dette grunnlaget kan holdes ansvarlig for hele beløpet. Retten forstår begrunnelsen for dette slik at dersom han hadde varslet NFE før overtakelsen, kunne man ha forfulgt spørsmålet om erverv av eiendomsrett rettslig og mulig vunnet frem med at hele eiendomsretten var i behold. Samtidig er det fra NFEs side også gitt uttrykk for at (C.) sannsynligvis allerede hadde ervervet delvis eiendomsrett til modulene før (sikrede) ble gjort kjent med forholdet. Retten legger på samme måte til grunn at dette er den mest sannsynlige rettsvirkningen av den avtalen som var inngått. Riktignok usikkert med hvilken andel, idet retten peker på at deler av kontraktssummen også gjaldt arbeid som transport og kraning mv. Det følger av dette at (sikredes) ansvarsbetingende handlinger, slik retten har avgrenset disse, mest sannsynlig ikke var en nødvendig betingelse for hele tapet. Retten finner det samtidig sannsynliggjort at

(sikredes) handlinger var en nødvendig betingelse for denne siste delen av tapet, idet en forsvarlig handlemåte mest sannsynlig ville ha medført at NFE hadde beholdt en delvis eiendomsrett i modulene, og/eller at det korresponderende økonomiske tapet minst ville ha vært redusert med beløpet på den siste delfakturaen.

(...)

Basert på en konkret vurdering av NFE sin medvirkning til leasingavtalen, herunder at NFE etter rettens syn ikke gjorde det som med rimelig grad kunne forventes av en profesjonell aktør for å unngå eller begrense den synbare risikoen som forelå, kom retten videre til at NFE selv måtte bære omtrent 30 % av det totale tapet.

Sikrede varslet foretaket om saken 2.12.21. Foretaket avsto krav på forsikringsdekning 30.5.22. Sikrede opprettholdt kravet og søksmålsvarslet foretaket. I stedet for å iverksette rettslige skritt, avventet sikrede tingrettens behandling av saken. Etter at dom ble avsagt oversendte sikrede dommen til foretaket og fastholdt kravet. Foretaket opprettholdt avslaget 14.3.23.

Sikrede krever dekning for det idømte erstatningskravet under styreansvarsforsikringen.

Sikrede bestrider at han forsettlig har fremkalt forsikringstilfellet, jf. fal. § 4-9 annet ledd. Tingretten kom til at sikrede opptrådte med simpel uaktsomhet i forbindelse med håndteringen av innbetalingen fra C. Gjennom rettsprosessen anførte sikrede at han var i aktsom god tro når det gjaldt håndteringen av R.-konsernets utestående til NFE. Det er ikke grunnlag for å anføre at sikrede, ved Dolus eventualis (hypotetisk forsett) visste eller med stor grad av sikkerhet måtte regne med at skaden skulle inntreffe, jf. Rt. 1996 s. 1635.

Sikrede bestrider også at forsikringstilfellet er en følge av straffbare handlinger. Det er verken grunnlag for å anføre at det foreligger krenkelse av sikkerhetsrett, heleri eller uaktsomt heleri, eller kreditorbegunstigelse. Det er heller ikke grunnlag for å anføre at erstatningsansvaret rammes av forbudet mot forsikring av ulovlig interesse, jf. NL 5-1-2.

Sikrede krever videre sine sakskostnader for gjennomføring av saken erstattet i henhold til saksomkostningsoppgaven for tingretten.

Forsikringsforetaket avviser ansvar og anfører at sikrede forsettlig fremkalte forsikringstilfellet, jf. fal. § 4-9 annet ledd.

Foretaket viser til at sikrede ifølge tingretten, "som styreleder selv besluttet å fullbyrde et urettmessig salg av gjenstander konsernet selv ikke eide, sammenholdt med at han ikke iverksatte noen tiltak eller grep for å avverge eller motvirke den tapsrisikoen NFE ble satt i". Det var åpenbart for sikrede at NFE ville bli påført tap ved disposisjonen, sett hen til RUs økonomiske situasjon.

Foretaket anfører subsidiært at erstatningskravet omfattes av det som blir omtalt som en ulovlig interesse, jf. NL-5-1-2, eventuelt et forhold som ikke er erstatningsrettslig vernet. Foretaket viser til HR-2017-2352, LA-2022-58461 og FinKN 2020-377. Foretaket viser til at det er ulovlig å selge og ta betalt for noe som ikke tilhører en selv, jf. strl. § 386. Sikrede brøt videre heleribestemmelsen i strl. § 332, subsidiært uaktsomt heleri, jf. strl. § 335. Foretaket antar dessuten at utbytte har blitt benyttet til å betale andre fordringer, og at det således foreligger ulovlig kreditorbegunstigelse, jf. strl. §§ 410, jf. 402.

Foretaket anfører at det vil være rettsstridig støtende dersom tap grunnet i ovennevnte skal omfattes av styreansvarsforsikringen.

Foretaket mener uansett at saksomkostningene ikke er rimelige eller nødvendige.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om foretaket er ansvarlig under sikredes styreansvarsforsikring.

Sikredes styreansvarsforsikring omfatter:

Erstatningsansvar for skade på tredjemanns person- ting eller formueskade når den enkelte sikrede er personlig erstatningsansvarlig i henhold til gjeldende norsk rett og skaden er skjedd i egenskap av styre-/varamedlem-/daglig leder/medlem i bedriftsforsamling i den virksomhet som er angitt i forsikringsbeviset og skriftlig erstatningskrav blir fremmet i forsikringsperioden

Forsikringen har unntak for:

Erstatningsansvar som følge av straffbare handlinger, også som følge av korrupsjon.

Foretaket anfører prinsipalt at sikrede forsettlig har voldt forsikringstilfellet, og at foretaket derfor ikke er ansvarlig.

Det følger av fal. § 4-9 annet ledd at foretaket ikke er ansvarlig såfremt sikrede fremkaller forsikringstilfellet forsettlig. Begrepet "forsett" beskriver den skyldformen som foreligger når den som utfører en handling, gjør det bevisst (etter bevissthetsteorien) eller har hatt vilje til å foreta handlingen (etter viljesteorien) jf. Wilhelmsen i Karnov note 2 til fal. § 4-9. I forsikringsretten blir "handling" den handlingen som fører til forsikringstilfellet, slik at begrepet omfatter både selve handlingen og det forhold at handlingen fører til forsikringstilfellet, her erstatningsansvaret overfor NFE.

Det forsikringsrettslige forsettsbegrepet omfatter hensiktsforsett, sannsynlighetsforsett og hypotetisk forsett, dvs. dolus eventualis, jf. Wilhelmsen i Karnov note 2 til fal. § 4-9 med referanse til nemndspraksis. Nemnda forstår foretakets anførsel etter behandlingen i sekretariatet slik at det påberoper seg hypotetisk forsett. Hypotetisk forsett innebærer at forsett foreligger også for følger som man ikke har til hensikt å fremkalle og heller ikke regner med vil være sannsynlige, men hvor man ville ha handlet på samme måte selv om man antok at følgene var sannsynlige. Spørsmålet blir derfor om sikrede ville handlet på samme måte om han regnet det som sannsynlig at han ville bli holdt ansvarlig for det tapet han påførte NFE. Det er ikke slik foretaket anfører tilstrekkelig at sikrede forsto det var "risiko for at det skulle oppstå tap for NFE"

Foretaket viser til utdrag fra tingrettsdommen som viser at sikrede fikk kunnskap om at økonomien i selskapet var ekstremt dårlig, og at salg av en rigg som RU ikke eide kunne være lovbrudd. Tingretten legger videre til grunn at siden det "var høyst usikkert om man ville klare å gjøre opp med NFE samtidig" som salget fant sted, "måtte" sikrede "forstå at dette var en situasjon som medførte tap for NFE – åpenbart tap av eiendomsretten, men også en fare for tap av den etterfølgende restitusjonen (oppgjøret)".

Sikrede ba om utkjøpspris fra NFE 28 januar 2021, men nytt tilbud ble ikke benyttet. Det fremgår av dommen s. 41 at ledelsen fant å måtte utsette utkjøpet fordi konsernet måtte prioritere andre betalinger for å kunne fortsette driften i selskapet.

Nemnda er enig med foretaket i at sikrede deltok i beslutningen om ikke å gjennomføre utkjøpet av riggen fordi andre regninger måtte prioriteres, og at sikrede måtte skjønne at det var risiko for at NFE kunne lide tap. Men dette er ikke det samme som at sikrede ville handlet tilsvarende om han hadde regnet det som sannsynlig – dvs. mer enn 51 % sannsynlig – at han ville bli erstatningsansvarlig. Risiko for tap er ikke det samme som at det er mest sannsynlig at tap vil oppstå, og det er heller ikke gitt at sikrede ville handlet på samme måte om han regnet det for sannsynlig at han ville bli ansvarlig for tapet. Sikrede kunne like gjerne hatt som oppfatning at utkjøp var mulig på et senere tidspunkt slik at tapet ble unngått.

Nemnda mener derfor det ikke er bevist at sikrede forsettlig fremkalte erstatningskravet mot seg.

Foretaket anfører subsidiært at erstatningskravet utgjør en ulovlig interesse og viser til brudd på en rekke lovregler. Foretaket har ikke forklart nærmere hvordan disse bruddene medfører at erstatning vil være en ulovlig interesse.

Forsikringen har unntak for:

Erstatningsansvar som følge av straffbare handlinger, også som følge av korrupsjon.

Nemnda la i FinKN 2020-377 til grunn at et unntak for erstatningsansvar som følge av straffbare handlinger er i strid med fal. § 4-9, men at erstatningsansvar som følge av straffbare handlinger etter omstendighetene kan rammes av forbudet i NL 5-1-2 mot forsikring av ulovlig interesse. Nemnda antar det er dette foretaket har i tankene med sin anførsel, men finner det klart uheldig at foretaket ikke har utpenslet dette nærmere.

NL 5-1-2 rammer avtaler som strider mot lov og ærbarhet, og kommer som preceptorisk bestemmelse til anvendelse uavhengig av hva partene har avtalt. En forsikringsavtale er ikke ulovlig i seg selv. Bestemmelsen kan imidlertid også ramme avtaler som isolert sett er akseptable, når disse knytter seg til et betent eller ulovlig hovedforhold. Ugyldighetsspørsmålet avhenger ifølge NOU 1987:24 s. 112, jf. s. 118, av en sammensatt vurdering, hvor bl.a. graden av tilknytning mellom hovedforholdet og sideavtalen har betydning. Forarbeidene gir ingen klar angivelse av når interessen er ulovlig, men synes å forutsette at man skal bruke de samme momenter som ble utviklet i praksis under fal. 1930 § 35: "karakteren av det ulovlige forhold, hvor nær forbindelse det er mellom den forsikrede interesse og dette forhold, sikredes subjektive klanderverdighet, sammenhengen mellom det ulovlige forhold og skaden osv.", se nærmere Wilhelmsen, Forsikring av ulovlig interesse, Tidsskrift for erstatningsrett, forsikringsrett og trygderett 2016 s. 183-210, særlig s. 189-190. Nemnda kan ikke se at foretaket har foretatt noen vurdering av disse momentene.

Foretaket viser til at det foreligger overtredelse av straffeloven § 386 som rammer uberettiget disposisjon over et formuesgode. Tingretten tiltrer på s. 35 anførselen fra NFE om at "konsernets videresalg av de leasede eiendeler oppfyller den objektive gjerningsbeskrivelsen i straffeloven § 286 om krenkelse av sikkerhetsrett". Men tingrettsdommen gir ikke grunnlag for å si at sikrede var klar over at det var brudd på denne bestemmelsen. Foretaket anfører at riggtransaksjonen ble gjennomført 26.1., og at sikrede ble kjent med at riggen var eid av NFE 24.1. Nemnda kan ikke se at dette er tilstrekkelig til å dokumentere at skyldkravet i § 386 er tilfredsstilt.

Foretaket anfører videre at sikredes handlinger rammes av straffeloven § 332 eller § 335 om heleri. Dette er basert på overtredelsen av § 386 om krenkelse av sikkerhetsrett. Når det ikke er bevist at sikrede har overtrådt § 386, kan det heller ikke regnes for bevist at han har overtrådt reglene om heleri.

Foretaket viser videre til reglene om ulovlig kreditorbegunstigelse i straffel. § 402. Nemnda kan ikke se at tingrettsdommen gir grunnlag for å si at denne bestemmelsen er overtrådt, og heller ikke at sikrede oppfyller den subjektive betingelsen for straff etter denne bestemmelsen.

Sikrede krever dekning for saksomkostninger.

Vilkårene 4.1 kulepkt. 2 sier at "Forsikringssummen er selskapets samlede erstatningsansvar, eksklusive omkostninger for alle skader i ett og samme forsikringsår".

Bestemmelsen sier ikke direkte, men synes å forutsette, at foretaket er ansvarlig for saksomkostninger for å forsvare seg mot erstatningskravet. En slik regel er også begrunnet med at et forsvar mot kravet også er i foretakets interesse, sml. for så vidt reglene om redningsomkostninger i fal. § 6-4.

Det følger av vilkårene 4.3 at foretaket ved erstatningskrav som omfattes av forsikringen plikter å "behandle saken". Videre heter det i tredje ledd at dersom erstatningskravet dels omfattes av forsikringen, dels faller utenfor, fordeles omkostningene etter partenes økonomiske interesse i saken. Denne bestemmelsen forutsetter at foretaket er ansvarlig for saksomkostningene. Foretaket anfører at ansvaret for saksomkostninger ikke kan gjelde hvor foretaket ikke har vært involvert i saken. En slik forutsetning fremgår imidlertid ikke klart av vilkårene.

Nemnda mener derfor foretaket er ansvarlig for sikredes saksomkostninger for tingretten. Nemnda kan ikke se at foretaket har anført at den del av kravet sikrede er frikjent for rammes av de unntaksbestemmelsene som det har anført for det kravet han er idømt ansvar for. Foretaket må i så fall være ansvarlig for saksomkostninger for hele erstatningskravet som ble krevet av sikrede. Nemnda har imidlertid ikke grunnlag for å ta stilling til om antallet timer og timesatsen er "rimelig og nødvendig".

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Sikrede gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Trine Vøien (bransjerepresentant) og Johannes Straume (næringsrepresentant).